

Mistr Theodorik

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Mistr Theodorik

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Mistr Theodorik

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAIFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2024 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 311 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2024 Pavel Hrejsemnou a IDEAIFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-10-3

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-11-0

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAIFY s.r.o.

Poděkování

*S hlubokou vděčností vzpomínám na své již zesnulé rodiče, Františku a Jaroslava Hrejsemnou, kteří se mnou měli neuvěřitelnou trpělivost, když jsem je jako malý chlapec tahal po zříceninách českých a moravských hradů. Díky jejich lásce a pochopení jsem si vytvořil vztah k české historii, která pro mě dodnes zůstává nevyčerpatelnou studnicí poznání, inspirace a úcty. Bez nich bych nikdy neprošel cestu, která mě přivedla až k napsání tohoto románu. Děkuji vám, maminko a tatínku.
Váš syn Pavel*

Předmluva

Tento román vás zavede do vrcholného období české gotiky a do světa jednoho z největších umělců své doby, Mistra Theodorika. Jeho jméno je neodmyslitelně spjato s obdobím vlády Karla IV., a zejména s unikátní výzdobou kaple svatého Kříže na Karlštejně, která je považována za jeden z vrcholů středověkého umění. V jeho obrazech se snoubí hluboká víra, císařská moc a lidská pokora před Bohem.

V této knize sledujeme život muže, jenž ve svém díle překonal hranice tehdejších uměleckých konvencí a vytvořil jedinečný styl, který formoval nejen české, ale i evropské umění. Zasazujeme se do světa čtrnáctého století, kde se setkáváme s císařem Karlem IV., jeho vizí o posvátné říši a s mistry, kteří tuto vizi přetvářeli do podoby nesmrtelných uměleckých děl.

Příběh Mistra Theodorika není jen příběhem jednoho malíře, ale i příběhem o tom, jak moc a umění dokázaly společně tvořit krásu, která

přetrvala staletí. V románu čtenář zažije nejen vznešenost královských dvorů a majestátnost Karlštejna, ale i osobní zápas umělce s vlastním řemeslem, odpovědností a úkolem, který mu svěřila sama koruna. Theodorikův vztah ke Karlu IV. je zde protkán vzájemnou úctou, oddaností a pochopením pro význam umění jako politického a duchovního nástroje.

Tento román je poctou nejen samotnému Mistru Theodorikovi, ale i všem neznámým umělcům a řemeslníkům, jejichž rukama a štětci byly stvořeny zázraky, které dodnes fascinují návštěvníky katedrál a hradů. A přestože jména mnohých z nich zůstala ztracena v mlhách dějin, jejich dílo hovoří jasně – o víře, oddanosti a hledání věčnosti v pomíjivém světě.

Věřím, že vás tato kniha přenese do doby, kdy bylo umění posvátným zrcadlem duše, a ukáže vám Mistra Theodorika nejen jako geniálního malíře, ale také jako člověka, který celý svůj život zasvětil hledání dokonalosti ve službě Bohu, císaři a české zemi.

Obsah

Poděkování	4
Předmluva	5
Obsah	7
Kapitola 1: Příchod do Prahy	11
Kapitola 2: První tah štetcem	15
Kapitola 3: Schůzka na hradě	19
Kapitola 4: Božská inspirace	24
Kapitola 5: Král David a hudba nebes	28
Kapitola 6: Tajemství Mořiny	32
Kapitola 7: Dech minulosti	36
Kapitola 8: Výzva králova paláce	40
Kapitola 9: Audience u císaře	44
Kapitola 10: Alchymisté a jejich tajemství	49
Kapitola 11: Setkání s královským astologem	54
Kapitola 12: Tajemství nebeských cyklů	59
Kapitola 13: Znamení z nebes	63

Kapitola 14: Astrologické souhvězdí	67
Kapitola 15: Očista duše	72
Kapitola 16: Zjevení na Karlštejně	77
Kapitola 17: Zkouška osudu	82
Kapitola 18: Hrozba ve stínech	87
Kapitola 19: Tiché nepřátelství	92
Kapitola 20: V pasti intrik	97
Kapitola 21: Odhalené plány	102
Kapitola 22: Kruh se uzavírá	107
Kapitola 23: Síť intrik	112
Kapitola 24: Stíny na hradě	117
Kapitola 25: Sřet světla a temnoty	122
Kapitola 26: Stíny v paláci	127
Kapitola 27: Odhalení	131
Kapitola 28: Mezi hvězdami a stíny	136
Kapitola 29: Poslední plán	140
Kapitola 30: Setkání s císařem	144
Kapitola 31: Taktika ve stínech	149

Kapitola 32: Nástup do boje	154
Kapitola 33: Stín nad Karlštejnem	159
Kapitola 34: Osudové střetnutí	164
Kapitola 35: Zápas s časem	169
Kapitola 36: Osudové rozhodnutí	174
Kapitola 37: Návrat na hrad	178
Kapitola 38: Tichá bouře	183
Kapitola 39: Závod o posvátnost	188
Kapitola 40: Odkaz z minulosti	193
Kapitola 41: Tajemství Karlštejna	198
Kapitola 42: Skryté symboly	203
Kapitola 43: Tajemství kaple sv. Kříže	207
Kapitola 44: Alchymisté a jejich tajemství	212
Kapitola 45: Cesta do Zbraslavi	217
Kapitola 46: Záhada symbolů	221
Kapitola 47: Za rohem	226
Kapitola 48: Útěk z kláštera	231
Kapitola 49: Hlubší tajemství	235

Kapitola 50: Pravda odhalena	239
Kapitola 51: Cesta ke Karlštejnu	244
Kapitola 52: Stíny Karlštejna	248
Kapitola 53: Tajemství kaple	253
Kapitola 54: Odkrytí dávného tajemství	257
Kapitola 55: Světlo a stín	261
Kapitola 56: Stín v očích	264
Kapitola 57: Kruh temnoty	268
Kapitola 58: Cesta k poznání	272
Kapitola 59: Setkání s pravdou	277
Kapitola 60: Cesta do neznáma	283
Kapitola 61: V lese	289
Kapitola 62: Tajemství svitku	295
Kapitola 63: Oltář Ztracených Pravd	300
Kapitola 64: Dokončení díla	305
O autorovi	309

Kapitola 1: Půchod do Prahy

istr Theodorik stál na vrcholku kopce nad Hradčany a pozoroval město, které se před ním rozprostíralo v záři odpoledního slunce. V Praze nebyl poprvé, ale dnes to bylo jiné. Po dlouhých letech se sem nevracel jako mladý malíř toužící po úspěchu, ale jako muž, jehož pověst předcházela. V kapli sv. Kříže čekaly holé stěny, které měl přeměnit v živoucí svědectví Boží přítomnosti.

Vítr mu pročechral vlasy, když se vydal dolů úzkou stezkou. Byl to muž nevelké postavy, ale s očima, které nezapomínaly. Každý detail, každý stín, který kdy zahlédl, se vracel v jeho mysli jako obrazy na plátno. V srdci nesl vzpomínky na severní Itálii, na chrámové fresky v Benátkách i na sochy, které viděl v Neapoli na dvoře Karla z Anjou. Každá z těch cest ho utvářela, ale bylo to až ve službách císaře Karla IV., kdy našel své opravdové místo.

Dlouhá cesta z Porýní až sem nebyla jednoduchá. Předtím než mohl zakotvit v Praze, prošel městy, kde se střetávaly různé vlivy – gotika, byzantské umění, vliv Italů i Němců. Na dvoře Karla IV. však byla jeho práce okamžitě uznána. Císař, muž s vizí o obnově Svaté říše římské a s láskou k umění, jej nazval svým malířem – „pictor noster et familiaris“. Mistr Theodorik si vzpomínal na ten okamžik, kdy mu bylo poprvé oznámeno, že má přijmout čestnou funkci představeného malířského bratrstva. Cítil zodpovědnost, ale i hrdost. Praha se mu začínala stávat domovem.

Když dorazil do svého domu na Hradčanech, dům, který vlastnil již nějaký čas, uvítalo ho praskání dřevěných trámů a vůně čerstvě natřených dveří. V domě na něj čekali jeho pomocníci – mladí malíři a učedníci, kteří měli to štěstí být součástí jeho dílny. Zdaleka nebyli tak zkušení jako on, ale jejich nadšení bylo nakažlivé.

„Mistře, vše je připraveno,“ ozval se jeden z nich, když vstoupil. Bylo jim kolem dvaceti let, a zatímco někteří z nich byli z Prahy, jiní přišli za

Theodorikem ze vzdálenějších koutů země. Všichni se toužili něco naučit, stát se součástí velkého díla.

Theodorik přikývl a pověsil si plášť na hák. „Dobře,“ odpověděl. „Zítra začneme s prací na prvních deskách. Potřebujeme čas na přípravu. Podklady musí být dokonalé, žádné chyby.“

Když hovořil, jeho hlas byl klidný, ale pevný. V jeho očích byla vidět jiskra – jiskra, která přicházela, když myslel na to, co jej čeká. Karlštejn. Kaple sv. Kříže. Představa 130 deskových obrazů, každý z nich světec, prorok nebo král, kteří měli tvořit „Nebeské vojsko“. Byla to výzva, kterou nemohl odmítnout, protože cítil, že jeho umění zde dosáhne vrcholu.

Jak ubíhal večer, Theodorik se ponořil do přemýšlení o budoucnosti. Měl k dispozici celé město, které obdivovalo jeho práci, císaře, který mu věřil, a dílnu, která mu poskytovala všechny nástroje potřebné k tomu, aby svou vizi uskutečnil. Přesto věděl, že kaple nebude jednoduchou zakázkou. Někteří historici později spekulovali, že si k ruce povolal i další mistry.

Malíře, jako byl Mistr Lucemburského rodokmene, jehož práce na Karlštejně byla nedávno dokončena. Ale ať už přišli další, nebo ne, jedno bylo jisté – jeho dílo přetrvá.

Když nad Prahou padla noc a hvězdy začaly osvětlovat ulice, Theodorik pohlédl na papír s prvními návrhy. Kaple byla v jeho mysli jasně vyobrazena. Zítra se započal nový den, nový příběh, a on byl připraven začít.

Kapitola 2: První tah štětcem

Ráno bylo chladné, slunce sotva začalo prosvítat přes pražské střechy, když Mistr Theodorik vstoupil do své dílny. Kolem něj už bylo rušno. Jeho učedníci se horečně připravovali na první den práce, přinášeli desky, štětce, pigmenty a leštidla. Vzduch byl nasáklý vůní dřeva, lepidel a barev. Ticho před začátkem práce bylo jakýmsi rituálem, kdy se všichni ztišili, aby se soustředili na to, co přijde.

„Mistře, máme připravené první desky,“ pristoupil k němu mladík, kterého Theodorik zaměstnal teprve před pár měsíci. Byl bystrý a učenlivý, ale stále nezkušený.

Theodorik přikývl a šel zkontrolovat dřevěné desky. Každý kus byl pečlivě vybrán a upraven podle specifických pravidel. Podklad musel být hladký, dřevo bez kazů, aby na něj mohly být aplikovány vrstvy křídového podkladu.

Theodorik se zastavil u jedné desky, lehce přejel prsty po jejím povrchu a usmál se. „Dobře, tohle bude náš začátek.“

Vzal do ruky kus uhlíku a začal dělat první náčrty. První tahy byly nesmělé, ale rychle získaly na jistotě. Postava světce se pomalu začala rýsovat před očima jeho pomocníků. Bylo to neuvěřitelné, jak rychle dokázal z kusu dřeva vykouzlit něco, co mělo duši. Jeho ruka se pohybovala po desce s jistotou, kterou si vybudoval roky tvrdé práce, a jeho oči sledovaly každý detail – oblouk ramene, poloha rukou, výraz ve tváři.

„Tahle postava je sv. Petr,“ prohlásil nahlas, aby všichni slyšeli. „Je to jedna z klíčových postav kaple. Musí působit přísně, ale zároveň soucitně, protože je to světec, který střeží ostatky.“

Pomocníci ho tiše sledovali, fascinovaní jeho technikou. Někteří z nich už byli docela zruční, ale nikdo z nich nedosáhl Theodorikovy mistrovské úrovně. Nešlo jen o tahy štětce nebo proporce postav, ale o schopnost vtisknout

obrazu život, zachytit neuchopitelné – duši světců, jejich sílu a vznešenost.

Zatímco pokračoval v práci, v jeho hlavě už vířily další myšlenky. Pracoval rychle, ale promyšleně, vědom si času. Karlštejnská kaple musela být dokončena v termínu, ale to neznamenal, že by mohl polevit v kvalitě. Každý obraz musel být dokonalý.

Zatímco dělal poslední tahy, dveře dílny se otevřely a do místnosti vstoupil posel s dopisem. Theodorik odložil štětec a přistoupil k němu. Dopis nesl císařskou pečeť – Karlovo osobní znamení.

„Mistře Theodoriku,“ začal posel. „Císař vám posílá své pokyny. Žádá, abyste se ještě dnes večer dostavil na Hrad.“

Theodorik rozlomil pečeť a četl rychle. Karlovy požadavky byly přímé. Chtěl zkontrolovat pokrok prací a prodiskutovat detaily kaple. Na jeho tváři se objevil mírný úsměv. Byl to typický Karel IV. – císař, který neustále dohlížel na každou část svého rozsáhlého království, ale který zároveň

věnoval pozornost i detailům svých uměleckých projektů.

„Vezmi mě na hrad dnes večer,“ přikývl Theodorik poslu.

Posel pokorně přikývl a odešel.

Když se den chýlil ke konci a poslední paprsky slunce dopadaly na město, Theodorik si uvědomil, že zítřejší den bude jiný. Schůzka s Karlem byla vždy významná událost, a ačkoliv císař Theodorikovi důvěřoval, jeho přítomnost vždy vnášela určitou nervozitu. Karel měl neobyčejný smysl pro detail a někdy se mohl zaměřit na něco, co by Theodorika nenapadlo.

Zvedl se a s posledním pohledem na světcův náčrt se rozhodl, že práce na něm musí pokračovat až zítra. Dnes měl jiné povinnosti – a zítra, po schůzce s císařem, bude třeba, aby jeho dílo poskočilo o další krok kupředu.

Kapitola 3: Schůzka na hradě

Když Mistr Theodorik dorazil na Pražský hrad, bylo už pozdní odpoledne. Slunce se klonilo k západu a zaplavovalo nádvoří zlatavým světlem. Jeho kroky se ozývaly v tichých, kamenných chodbách, kde byl slyšet jen občasný šepot dvořanů a služebnictva. Hrad byl vždy místem plným života, ale dnes tu panovalo zvláštní napětí. Theodorik to vnímal, i když navenek zachovával klid. Císař Karel IV. ho povolal, což nikdy nebylo bezdůvodné.

Vešel do komnaty, kde na něj Karel čekal. Císař seděl u stolu, obklopen několika rádci a vysokými hodnostáři. Jakmile Theodorik vstoupil, všichni zmlkli a obrátili své pohledy k němu.

„Mistře Theodoriku, pojděte blíž,“ ozval se Karel, jeho hlas byl pevný, ale přátelský.

Theodorik přistoupil a poklonil se. Císař byl mužem, který umění chápal stejně hluboce jako politiku. Jeho vztah k Theodorikovi byl vždy založen na vzájemné úctě a respektu, přestože císař nikdy nešetřil kritikou, pokud šlo o dílo, které mu přikládal tak velký význam.

„Povězte mi, jak pokračují práce na výzdobě kaple sv. Kříže?“ zeptal se Karel, zatímco pokynul svým rádcům, aby odešli a nechali je o samotě.

„Dobrý pane,“ začal Theodorik, „pokrok je značný. První postavy světců jsou již načrtnuty a desky jsou připraveny k malbě. Zítřejší den přinese první barvy na jejich tváře.“

Karel přikývl, ale v jeho očích byla patrná určitá neklidnost. „Dobře, ale přesto mě něco znepokojuje. Kaple sv. Kříže je více než jen místem pro modlitby. Je to svatyně pro nejvzácnější relikvie našeho království, místo, které musí zrcadlit naši víru a moc. Chci, aby každá postava, každý světec, prorok či král, měl duši. Aby každý, kdo do kaple vstoupí, cítil jejich přítomnost.“

Theodorik věděl, že císař nemluví pouze o technickém zpracování obrazů. Karel chtěl, aby jeho kaple vyjadřovala hloubku duchovního světa a božího království. Chtěl, aby každý světec ztělesňoval nejen lidskou podobu, ale i nebeskou moc.

„Vaše přání je i mým přáním, pane,“ odpověděl Theodorik. „Věřte, že na každém obrazu pracuji s vědomím, že není jen obrazem, ale oknem do nebe. Postavy, které malujeme, nejsou pouhé dekorace, ale ztělesnění svatých, kteří budou střežit relikvie na věky věků.“

Karel se zamyslel. Chvilí mlčel a pak se zvedl od stolu. Přešel ke stěně, kde visely mapy a plány hradu a kaple. Ukázal na jednu z nich, kde byla zobrazena kaple sv. Kříže se všemi plánovanými deskovými obrazy.

„Podívejte se na toto místo,“ ukázal na střední část kaple, kde měly být umístěny postavy proroků a králů. „Toto je srdce kaple. Zde budou spočívat ty nejvzácnější relikvie. Chci, aby jejich ochránci – proroci a králové – byli výjimeční. Každý musí mít výraz, který bude odrážet jejich

božskou sílu i moudrost. Měl byste je začít malovat jako první.“

Theodorik přikývl. Rozuměl tomu, co po něm císař žádá. Byl to nelehký úkol, ale pro něj zároveň velká pocta. Kaple sv. Kříže měla být vyvrcholením jeho umělecké kariéry, mistrovským dílem, které překoná vše, co kdy vytvořil.

„Pane, začnu pracovat na těchto postavách hned zítra,“ řekl pevně.

Karel se otočil a přikývl. „Vím, že vás mohu spolehnout, Mistře Theodoriku. Proto vám svěřuji tento úkol. Až bude dílo dokončeno, bude to svědectví o našem království a naší víře pro všechny příští generace.“

Když Theodorik opustil císařovu komnatu, venku už padala tma. Z Hradčan bylo vidět celé město, tiše odpočívající po dni plném života. V hlavě se mu honily myšlenky na proroky a krále, na jejich tváře, jejich výrazy, na to, jak je přenést na desky tak, aby císařovo přání bylo splněno.

Zítra začne nová fáze jeho práce. Každý tah štětcem bude mít ještě větší váhu, protože nyní věděl, že jeho obrazy nebudou jen zkrášlením kaple. Budou symbolem císařovy moci a oddanosti, svědectvím o velikosti jeho vlády.

Kapitola 4: Božská inspirace

T

heodorik strávil noc v hlubokém zamyšlení nad úkolem, který mu svěřil císař. Tíha zodpovědnosti se na něj snesla jako neviditelné břímě, které však nebral na lehkou váhu. Každý obraz v kapli sv. Kříže měl nejen estetickou hodnotu, ale i duchovní hloubku. V těchto obrazech muselo být zachyceno cosi nadpozemského, něco, co přesahovalo lidskou zkušenost.

Brzy ráno se odebral do své dílny, kde ho již čekali jeho učedníci a pomocníci. Dílna byla plná světla, protože prvním úkolem dne bylo otevřít všechna okna, aby mohl přirozený svit podpořit jemnou práci na deskách. Stoly pokrývaly barvy, štětce a dřevěné rámy, na kterých byly přichystány panely pro další obrazy. Vše bylo připraveno, ale hlavní mistr musel rozhodnout, které z postav budou dokončeny jako první.

„Dnes začneme s proroky a králi,“ oznámil Theodorik klidným hlasem, když přecházel po dílně a díval se na připravené materiály.

Jeho učedníci horlivě přikyvovali a začali plnit mistrovy pokyny. Theodorik věděl, že na některých základních úkolech mohou jeho pomocníci pracovat bez jeho neustálého dohledu, ale samotné tváře proroků, jejich oči, jejich rysy — to byla práce, kterou nikomu jinému nesvěří.

Když začal kreslit první skici na připravené desky, jeho mysl se plně soustředila na každý tah štětce. Zatímco ostatní v dílně pracovali v tichu, on naslouchal svému vnitřnímu hlasu. V hlavě mu neustále rezonovaly Karlovy slova — proroci a králové musí být výjimeční. Každý z nich musel mít nejen svou podobu, ale i hluboký výraz, který by zachytil božskou inspiraci a moudrost.

První postava, na kterou se zaměřil, byl prorok Izaiáš. Byl to jeden z nejdůležitějších proroků, jehož slova o příchodu Mesiáše měla pro Karla IV. mimořádný význam. Theodorik si

vybavil staré texty a modlil se, aby našel způsob, jak tuto významnou postavu ztvárnit tak, aby každé oko, které na obraz pohlédne, pocítilo hloubku jeho prorockého zjevení.

Jak kreslil rysy Izaiášova obličeje, cítil, že každá linie na desce má svůj vlastní život. Štětec klouzal po dřevěném povrchu s lehkostí, která ho samotného překvapovala. Prorokova tvář začala získávat lidské rysy, ale zároveň byla naplněna jakýmsi nadpozemským tajemstvím.

Zatímco ostatní pracovali na přípravě dalších desek, Theodorik se plně ponořil do malby. V každém tahu štětce byla přítomna jeho víra, stejně jako jeho obdiv k duchovnímu světu, který cítil, že skrze něj promlouvá. Věděl, že to není jen jeho ruka, která tvoří. Byla to božská inspirace, která ho vedla.

Když se od desky nakonec odtáhl a pohlédl na hotovou skicu, uviděl před sebou postavu proroka, jehož oči jako by hleděly skrze čas a prostor, z hlubin minulosti do budoucnosti. Izaiášova tvář byla plná klidu, ale také tajemství, které jen málokdo mohl pochopit.

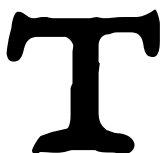
„Je hotovo,“ zašeptal Theodorik pro sebe a cítil úlevu, ale i zvláštní vnitřní napětí. Toto byla jen první z mnoha postav, které čekaly na jeho ruku. Každá z nich měla být jedinečná, ale dohromady měly tvořit harmonický celek, božské vojsko, jak si přál Karel IV.

Jeho učedníci se mezitím pustili do příprav dalších desek. Theodorik se otočil a zvolal: „Připravte mi krále Davida!“

Bylo to, jako by cítil, že dnes musí zachytit nejen prorockou vizi, ale také královskou moc, která by v Davidovi našla své vyjádření. David, král a hudebník, byl jednou z nejdůležitějších postav biblické historie a zároveň symbolem moudrosti a božího požehnání pro každého, kdo vládl spravedlivě.

S novou energií se Theodorik pustil do práce.

Kapitola 5: Král David a hudba nebes

heodorik se chystal zachytit krále Davida, postavu s tak silným duchovním a historickým významem, že cítil, jak se zvyšuje tíha odpovědnosti. David nebyl jen král, ale také básník, hudebník a prorok – jeho žalmy byly modlitbami, které zněly v kostelích a kláštorech po celé Evropě. Císař Karel IV. si přál, aby tento obraz vyjadřoval nejen Davidovu královskou moc, ale také duchovní hloubku jeho vztahu k Bohu.

Theodorik si prohlížel prázdnou desku, připravenou pro královský portrét. Vzpomněl si na legendy o Davidově harfě, jak jím hrané tóny pronikaly hluboko do lidských srdcí a povznášely mysl směrem k nebesům. Jak zachytit tuto symbiózu hudby, víry a královské autority?

Než se pustil do kresby, odešel do chrámu svatého Víta. Potřeboval chvíli klidu, prostor, kde by mohl rozjímat nad tím, co má vytvořit. Chrám

byl naplněn tichou hudbou varhan, které se linuly jako vzdálené ozvěny. Každý tón byl jako kapka světla, která pronikala stíny chrámu a naplňovala ho duchovní energií. Theodorik zavřel oči a nechal hudbu prostoupit své smysly.

V jeho mysli se začal rýsovat obraz Davida – mladého, ale zároveň plného moudrosti, jeho oči směřující k nebesům, zatímco jeho ruce jemně spočívají na strunách harfy. Král, který nejen vládl, ale vedl svůj lid k Bohu prostřednictvím hudby a modlitby.

S novou jasností v mysli se Theodorik vrátil do své dílny. S každým krokem cítil, jak se mu myšlenky rozjasňují, jakoby ho samotný duch hudby vedl k vytvoření tohoto díla. Vzal do ruky štětec a začal kreslit první linie.

David měl být vyobrazen s harfou, symbolem jeho duchovní síly a uměleckého nadání. Theodorik věděl, že musí zachytit harmonii mezi hudbou a královskou mocí, jak to žádný jiný malíř před ním nedokázal. Tvář krále Davida musela vyzařovat klid a soustředění, ale

zároveň hlubokou víru, kterou cítil v každém tónu své hudby.

Jak pracoval, v hlavě mu zněly tóny hudby, které slyšel v chrámu. Každý tah štětce byl veden neviditelným rytmem, jako by ho řídila sama nebeská harmonie. V Davidových očích se odráželo světlo duchovní moudrosti, která byla větší než jakákoli pozemská moc.

..

Když skončil kresbu, ucítil Theodorik hluboký vnitřní klid. Obraz krále Davida byl téměř hotový, ale věděl, že poslední detaily si musí nechat na další den, až jeho mysl opět nalezne rovnováhu mezi duchovní inspirací a uměleckou zručností.

Večer se však vrátil do své dílny, tentokrát s harfou, kterou kdysi dávno našel ve starém obchodě. Usedl k ní, jeho prsty jemně přejížděly po strunách. Zvuk, který vydávala, byl tichý, ale čistý. Znovu si připomněl Davida – muže, který svou hudbou nejen rozptyloval temnotu zla, ale přiváděl světlo boží milosti do srdcí lidí.

Theodorik cítil, že tento obraz bude jedním z vrcholů jeho práce. David nebyl jen symbolem

královské moci, ale také ztělesněním člověka, který nachází svou sílu v Bohu. Tento obraz měl být odkazem nejen pro současnou generaci, ale pro všechny, kteří po staletí budou obdivovat mistrovská díla v kapli sv. Kříže.

Když se zvedl od harfy, pohlédl na dokončený obraz a uvědomil si, že zachytil nejen tvář Davida, ale také jeho duši. Davidova harfa, jeho ruce, jeho oči – vše vyjadřovalo božskou hudbu, která rezonovala nejen v chrámu, ale i v samotných nebesích.

„Hudba nebes,“ zašeptal Theodorik a s úsměvem se vzdálil od obrazu.